

Πατέρες της Εκκλησίας, οι άγιοι της εποχής τους (Γέροντας Βασίλειος Γοντικάκης, Προηγούμενος Ι.Μ. Ιβήρων)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/2a5Q5YR>]

Ο θεολογικός λόγος του Γρηγορίου Νύσσης, ενθέως φιλοσοφημένος και σαφής, είναι η ξεκάθαρη περιγραφή του ανθρώπου που διετύπωσε τα καίρια ερωτήματα. Βρήκε την απάντησι.

Ξεπέρασε τα εμπόδια. Υπερέβη τις νοητές Άλπεις. Έζησε το γεγονός να γίνουν γι' αυτόν γέφυρες τα χάσματα, και τα βουνά λεία, για να προχωρή ανεμπόδιστα. Ακούει την απάντησι του Θεού «δι' ὧν απαντῖνεται»[5], δι' ὧν ο Θεός αρνείται να απάντησῃ. Και είναι ἡ σιωπή και ἡ μὴ απάντησι ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ ευκρινὴς ἐρμηνεία που φωτίζει και καθησυχάζει τὸν Γρηγόριο.

Έχομε τὸν Μάξιμο, τὸν ὄντως μέγιστο Ομολογητὴ, που πλησιάζει λειτουργικῶς

τον «των αρρήτων και αθεάτων μυστηρίων Θεόν»[6].

Δι' ολίγων λέει τα ατέλειωτα. Και μέσα στο σύμπαν της θεολογίας του αισθάνεσαι ότι υπάρχουν αστέρες αλήθειας, που το φως τους δεν έφθασε ακόμη στις αισθήσεις μας. Αυτός είναι η μεγάλη θεολογική αστραπή στην ιστορία, που φωτίζει, ελευθερώνει και ενώνει τα πάντα. Είναι η δικαίωση της αγωνιώδους προσδοκίας όσων προηγήθηκαν και εκφράζονται με τη σύντομη και περιπεπλεγμένη διατύπωση του Ηρακλείτου. Οι Πατέρες, επειδή είδαν το φως το αληθινόν, απέκτησαν πνευματική υγεία· ελευθερώθηκαν από τον εαυτό τους· απήλαυσαν την ελευθερία του μέλλοντος αιώνος· είναι χορτάτοι από τη Χάρι· έχουν εμπιστοσύνη στην αγάπη του Θεού· είδαν που καταλήγουν όλα· έφτασαν να πούν συνειδητά: «Νύν απολύεις τον δούλον σου, Δέσποτα... εν ειρήνη» (Λουκ. 2, 29). Γι' αυτό, μπορούν να δώσουν σωστή αγωγή στον νέο άνθρωπο. Κοντά τους νιώθεις άνετα. Δεν σε υποτιμούν. Δεν σε εκμεταλλεύονται. Δεν σε εξουθενώνουν. Δεν σου λένε ψέματα. Γιατί δεν έχουν κανένα πρόβλημα δικό τους να καλύψουν. Πιστεύουν, ζούν και ξέρουν ότι ο Θεός αγαπά κάθε πλάσμα Του. Αγαπά όλο τον άνθρωπο και την ελευθερία του. Και έχει σημασία μεγάλη να πλησιάση κάποιος τον Θεό εν ελευθερία, όταν έλθη η ώρα του. Έχει σημασία να διακινδυνεύση στο να κάμη κάποτε το προσωπικό του βήμα.

Να τολμήση να εκφράση τις αντιρρήσεις ή την αμφιβολία του, όπως ο Απόστολος Θωμάς (βλ. Ιω. 20, 24-25). Να εξομολογηθή την αλήθεια. Να ακούση τον Καλό Ποιμένα να τον καλή κατ' όνομα (βλ. Ιω. 10, 3). Να διάσχιση το κατώφλι της δειλίας. Να σχίση το χειρόγραφο της δουλείας. Να προχωρήση εν ελευθερία. Να κάμη και το επόμενο βήμα: εκούσια να δουλωθή στον Θεό. Να πη: «Θεέ μου, δεν έχω εμπιστοσύνη στον εαυτό μου. Ο αληθινός εαυτός μου είσαι Εσύ, που με έπλασες, με αγαπάς και με καλείς στην επικίνδυνη περιπέτεια της ελευθερίας, για να βρω την ψυχή μου, χάνοντάς την συνειδητά. Γι' αυτό, ζητώ και θέλω να γίνη το θέλημά Σου, όχι το δικό μου». Τότε αρχίζει να πατά σε άλλες βάσεις. Να πετά «επί πτερύγων ανέμων» (Ψαλμ. 103, 3) του Πνεύματος. Και η θεία χάρις τον φροντίζει ως η «όρνις· τα νοσσία εαυτής» (Ματθ. 23, 37).

Μ' αυτόν τον τρόπο ξεκινά. Κάνει τον σταυρό του, και προχωρεί προσφερόμενος στη θεία βουλή. Και ο Θεός δίδει χάρες και χαρές, χωρίς να το αξίζωμε. Γιατί κάθε εποχή «ούκ αμάρτυρον εαυτόν αφήκεν αγαθοποιών» (Πράξ. 14, 17)· πάντοτε είχε τους Αγίους Του· «ουκ αμάρτυρον εαυτόν αφήκεν» για κάθε άνθρωπο· καθένας μας εσωτερικά έχει εμπειρία της αγάπης Του.

5. Εις τον βίον Μωυσέως, 2, 232.

6. Θεία Λειτουργία των Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων, ευχή μετά την είσοδο των αγίων Μυστηρίων

Από το βιβλίο: Φως Χριστού φαίνει πασι, έκδ. Ιεράς Μονής Ιβήρων.

Πηγή: Περιοδική Έκδοσις Ιεράς Μητροπόλεως Λαγκαδά, Λητής και Ρεντίνης, «Ορθόδοξα Μηνύματα», έτος στ΄, τ. 16, σελ. 8-9, Νοέμβριος 2015 - Μάρτιος 2016